

Hai la pescuit!

– Azi o să te învăț să pescuiești ca un urs! spuse Baloo.

Mowgli fu încântat. Când ajunseră pe malul râului, ursul continuă:

– Tot ce trebuie să faci e să aștepți ca un pește să treacă pe aici, și atunci... haț!

Iute ca fulgerul, Baloo prinse un pește, care i se zbătea acum între labe.

Veni rândul lui Mowgli, care se așeză pe mal și rămase nemișcat, așteptând să apară un pește. Apoi... bâldâbâc! căzu cu capul în apă.

– Hm, făcu Baloo, după ce-l pescui și-l așeză, ud flească, pe mal. O să-ți arăt cea de-a doua metodă a mea.

Porniră amândoi spre o altă cotitură a râului. Aici se vedeau peștii sărind din apă, lăsându-se duși de curent către o cascadă mică. Baloo intră râu, așteptă să sară un pește și... haț! Vietatea argintie se zvârcolea aprig între labele mari ale ursului.

Mowgli intră și el în apă. Așteptă până apăru un pește și se aruncă peste el. Fleoșc!

– Bine, planul C, oftă Baloo, după ce îl scoase iar din apă. Te duc la cascada cea mare, unde peștii îți cad efectiv în brațe. Nu trebuie decât să ridici mâinile și i-ai și prins!

Mowgli își urmă prietenul. Într-adevăr, aici vedea peștii căzând odată cu apa, purtați de forța curentului. Avea să fie foarte simplu! Cât ai clipi, Baloo prinse un pește.

– De data asta o să reușesc! zise Mowgli entuziasmat.

Se concentrează și... pleosc! Se trezi într-adevăr cu un pește în mâini. Dar, o secundă mai târziu, peștele îi scăpă și alunecă în apă. Mowgli își privi palmele goale și oftă adânc.

– Știi ce, puștiule? spuse Baloo, bătându-l prietenește pe spate cu laba lui enormă. Cred că te străduiești prea tare. Viața în junglă nu trebuie să fie atât de grea! Trebuie să fie amuzantă, senină și lipsită de griji. Hai! Mai bine scuturăm un bananier!

Și Mowgli se învoi bucuros.

Un ajutor bine-venit

Instalați confortabil în hambarul cald și primitor, nouăzeci și nouă de pui de dalmațian, sleiți de oboseală și înfometăți, își potoleau pe rând foamea cu laptele cald oferit cu generozitate de cele câteva vaci de la fermă.

– Îmi pierdusem aproape orice speranță c-o să mai ajungeți, zise Collie către Pongo și Perdita, care tocmai sosiseră cu ceata de cățeluși după ei.

– Vă suntem foarte recunoscători pentru ospitalitate, șopti Perdita cu glasul stins de oboseală.

– Ah, sunt tare drăguți micuții ăștia, zise una dintre vaci. N-am mai văzut niciodată atâția cățeluși la un loc.

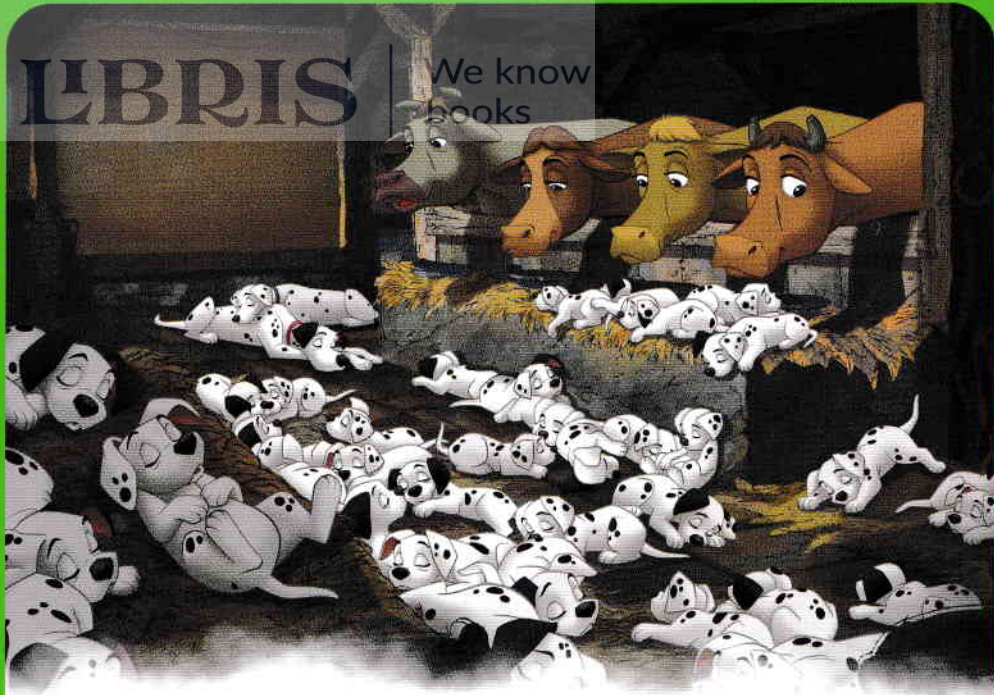
Pongo, Perdita și puii ajunseseră la hambar după un marș lung și istovitor prin frig. Era foarte târziu, și cei care nu apucaseră să bea lapte abia își mai țineau ochii deschiși.

Dacă n-ar fi fost salvați de cei doi dalmațieni, cățelușii răpiți de Horace și de Jasper, jalnicii acoliți ai Cruellei, în scurtă vreme ar fi ajuns haină de blană.

Sătui, puii îl înconjurară pe câinele care păzea ferma, scheunând recunoscători.

– Întotdeauna e așa frig la țară? se interesă Patch.

– Nu, nu mereu! răspuse Collie. Presupun că voi sunteți majoritatea de la oraș. Viața de la țară și cea de la oraș diferă în multe privințe. De exemplu, lesa. Aici, niciun câine nu poartă așa ceva. Noi avem loc să alergăm și să hoinărim. Nu sunt atât de mulți câini ca în oraș, dar avem multe alte animale, pe care nu le veți vedea niciodată pe străzile voastre și care aici trăiesc în libertate. Vaci, oi, cai, găște...

Brusc, Collie se opri. Auzise un sforăit surd. Se uită la câinii din jurul său și constată că toți, chiar și Pongo și Perdita, dormeau adânc.

– Sărăcuții, șopti el, călătoria a fost istovitoare. Sper să-și regăsească în curând căminul și prietenii!